

Arrest

nr. 125 927 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 mei 2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mol om, in toepassing van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, het door verzoeker en B.W., een vrouw met de Belgische nationaliteit, geplande huwelijk te voltrekken. Verzoeker en B.W. stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout.

1.2. Verzoeker en B.W. legden op 17 september 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mol.

1.3. Op 17 september 2013 diende verzoeker tevens, in functie van zijn relatie met B.W., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. Bij vonnis van 3 oktober 2013 wees de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout het door verzoeker en B.W. tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mol ingestelde beroep af.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 17 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2013 werd ingediend door:

*Naam: [O.]
Voomamen: [O. J.]
Nationaliteit: Nigeria
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg; voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner[s] moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Op 13.05.2013 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Mol de huwelijksaanvraag van betrokkenen.

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. Op 03.10.2013 bevestigde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout deze weigeringsbeslissing. Er werd geen hoger beroep ingesteld; de beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

[...]

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet dan ook weigert, nu er ten aanzien van verzoeker en diens partner een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het BW en deze kracht van gewijsde zou hebben verkregen, hetgeen conform artikel 40 bis, §2 een beletsel vormt;

Dat artikel 167 BW stelt als volgt:

“Art. 167.<W 1999-05-04/63, art. 15, 006; Inwerkingtreding : 01-01-2000> De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de openbare orde.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat niet is voldaan aan de in het vorige lid gestelde voorwaarden kan de ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het huwelijk uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de verzoekers voornemens zijn te huwen te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de door belanghebbende partijen vooropgestelde huwelijksdatum, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. [‘ De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In dat geval geeft hij daarvan kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.]’

Indien hij binnen de in vorig lid gestelde termijn nog geen definitieve beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand [1 onverwijld]1 het huwelijk te voltrekken, zelfs in die gevallen waar de in artikel 165, §3 bedoelde termijn van zes maanden reeds is verstreken.

In geval van een weigering zoals bedoeld in het eerste lid, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen. Tezelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, overgezonden aan de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de weigering plaatsvond [en aan de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval zijn beslissing gemotiveerd is op basis van artikel 146bis].’

Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de weigering hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, wordt de weigeringsbeslissing tevens onmiddellijk ter kennis gebracht van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in een van deze registers of van de actuele verblijfplaats in België van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand (na de kennisgeving van zijn beslissing) beroep worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg. <W2000-03-01/48, art. 2, 008; Inwerkingtreding : 16-04-2000”

Dat verzoeker en Mevrouw [W.B.] inderdaad op 1 maart 2013 aangifte deden van hun voorgenomen huwelijk met vooropgestelde datum op 15 maart 2013;

Dat op 13 mei 2013 verzoeker en Mevrouw [W.] evenwel in kennis werden gesteld van de beslissing strekkende tot weigering van voltrekking van het huwelijk conform de bepalingen van artikel 167 BW;

Dat verzoeker en Mevrouw [W.] alsdan op 28 mei 2013 beroep aantekenden tegen vermelde beslissing voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout;

Dat bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout dd. 3 oktober 2013 de voormelde weigeringsbeslissing dd. 13 mei 2013 werd bevestigd;

Dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout dd. 3 oktober 2013 evenwel tot op heden nog niet werd betekend, en verzoeker en Mevrouw [W.] derhalve heden nog in de mogelijkheid zijn om hoger beroep aan te tekenen voor het Hof van Beroep te Antwerpen;

Dat in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid beweert de beslissing tot weigering van het voorgenomen huwelijk dan ook nog geen kracht van gewijsde heeft verkregen;

Dat er immers nog een rechtsmiddel kan worden aangewend;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd[en] genomen;"

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel kan vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de weigering van de huwelijksvoltrekking in toepassing van artikel 167 BW op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet definitief zou zijn, gelet op het feit dat de verzoekende partij nalaat gegevens voor te leggen van een beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 03.10.2013.

Zie ook:

"Ofschoon in de nota met opmerkingen duidelijk gewezen wordt op dit vonnis van 14 januari 2013, voert de verzoeker hieromtrent ter terechtzitting geen repliek noch verweer. De verzoeker voert niet aan, laat staan dat hij aantoonst dat hij tegen dit vonnis hoger beroep zou hebben ingesteld.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de verzoeker zijn kritiek dat geen enkele beslissing ten aanzien van hem genomen is die op het moment van de bestreden weigeringsbeslissing kracht van gewijsde zou hebben gekregen, niet onderbouwt met enig feitelijk gegeven.

De bestreden weigeringsbeslissing dateert van 23 april 2013, terwijl uit de thans voorliggende gegevens blijkt dat de weigering van de huwelijksvoltrekking van 10 februari 2011 definitief is nu de rechtbank van

eerste aanleg de vordering van de verzoeker en zijn partner in kort geding heeft verworpen bij vonnis van 14 januari 2013. Nu geen gegevens voorliggen betreffende een beroep tegen het voornoemde vonnis van 14 januari 2014, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker niet aantoont dat de weigering van de huwelijksvoltrekking conform artikel 167 B.W. op 23 april 2013 niet definitief zou zijn.” (R.v.V. nr. 120 017 van 28 februari 2014)

“Verzoeker maakt niet aannemelijk “dat ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen”.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om geen onderzoek te doen naar de wettelijke samenwoning.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de door hem opgeworpen bepalingen.” (R.v.V. nr. 119 863 van 28 februari 2014)

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij niet in aanmerking te nemen als bewijs van een duurzame en stabiele relatie, gelet op het feit dat op 13.05.2013 het voorgenomen huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mol werd geweigerd om reden van schijnhuwelijk.

Terwijl deze weigeringsbeslissing in een vonnis van 03.10.2013 werd bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout en er op heden - bijna 7 maanden na voormeld vonnis- nog steeds geen bewijzen kunnen worden voorgelegd van een beroep tegen het vonnis van 03.10.2013.

Verweerder merkt nog op dat een betekening van het vonnis van 03.10.2013 geen noodzakelijke voorwaarde is opdat het vonnis van 03.10.2013 kracht van gewijsde zou hebben verkregen, gelet op het feit dat zulks tevens het geval is, indien de verzoekende partij berust in het tussengekomen vonnis.

Dienaangaande verwijst verweerder naar artikel 1044 Ger.W., dat luidt als volgt:

“Berusten in een beslissing is afstand doen van de rechtsmiddelen die een partij tegen alle of sommige punten van die beslissing kan aanwenden of reeds heeft aangewend.

Voorwaardelijke berusting heeft alleen dan gevolg, indien zij door de tegenpartij is aanvaard.”

Terwijl luidens artikel 1045 Ger.W. de berusting uitdrukkelijk of stilzwijgend kan geschieden, waarbij de stilzwijgende berusting kan worden afgeleid uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende akten of feiten waaruit blijkt dat de partij het vaste voornemen heeft haar instemming te betuigen met de beslissing.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag, waar zij voorhoudt dat het vonnis van 03.10.2013 nog geen kracht van gewijsde zou hebben verkregen, louter om de reden dat het betrokken vonnis vooralsnog niet aan haar zou zijn betekend. Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

3.3.1. De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er is wat voormelde beslissing betreft dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. Verzoeker voert echter ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt namelijk dat verweerder verkeerdelijk stelde dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 waarbij het beroep werd verworpen dat hij en zijn vriendin instelden tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om, in toepassing van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, te weigeren het door hen geplande huwelijk te voltrekken kracht van gewijsde heeft en verweerder dus niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

De Raad benadrukt dat, conform artikel 28 van het Gerechtelijk Wetboek (hierna: Ger. W.), een vonnis slechts kracht van gewijsde heeft indien het niet meer voor verzet of hoger beroep vatbaar is, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt en onverminderd de gevolgen van de buitengewone rechtsmiddelen. In casu wordt niet aangetoond dat enige wetsbepaling een afwijking zou voorzien op de regel dat het vonnis van rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 slechts kracht van gewijsde krijgt na het verstrijken van de beroepstermijn. Artikel 57 van het Ger. W. voorziet voorts dat tenzij de wet anders bepaalt, de termijn voor verzet, hoger beroep en voorziening in cassatie begint bij de betekening van de beslissing aan de persoon of aan de woonplaats. Uit de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan niet worden afgeleid dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 reeds aan verzoeker werd betekend. Er blijkt derhalve niet dat de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen dit vonnis reeds is beginnen lopen, laat staan dat deze termijn is verstreken en dat deze rechterlijke uitspraak bijgevolg reeds kracht van gewijsde heeft.

Verweerder werpt op dat een betekening niet steeds vereist is en dat artikel 1044 van het Ger. W. voorziet in de mogelijkheid om te berusten. Hij wijst er tevens op dat artikel 1045 van het Ger. W. luidt als volgt:

“De berusting kan uitdrukkelijk of stilzwijgend zijn.

De uitdrukkelijke berusting geschiedt bij eenvoudige akte, ondertekend door de partij of haar bijzondere gemachtigde.

De stilzwijgende berusting kan alleen worden afgeleid uit bepaalde en met elkaar overeenstemmende akten of feiten waaruit blijkt dat de partij het vaste voornemen heeft haar instemming te betuigen met de beslissing.”

Het staat evenwel niet ter discussie dat verzoeker nooit uitdrukkelijk heeft aangegeven te berusten wat betreft het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 en uit het feit dat reeds een aantal maanden zijn verstreken sedert de uitspraak van dit vonnis kan in voorliggende zaak niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker stilzwijgend zou berusten.

Er blijkt dan ook niet dat verweerders standpunt dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 3 oktober 2013 kracht van gewijsde heeft enige grond heeft. In zijn nota met opmerkingen gaat verweerder voorts voorbij aan het feit dat wanneer hij een verblijfsaanvraag weigert omdat een in kracht van gewijsde gegane beslissing de inwilliging van deze aanvraag verhindert hij de bewijslast draagt wat betreft het ingeroepen weigeringsmotief. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verzoeker het bewijs dient te leveren van het feit dat hoger beroep werd ingesteld tegen een vonnis waarvan niet vaststaat dat dit hem ter kennis werd gebracht.

Een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag wordt afgewezen zonder kennis van de juiste feitelijke gegevens en dus louter op basis van vermoedens of veronderstellingen is niet op kennelijk redelijke wijze genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dient dit niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK